

Ús de mecanismes d'abreviació en l'informe mèdic

Jorge M. Porras-Garzón i Laia Vidal-Sabanés

La complexitat semàntica, la recurrència –a vegades abusiva– i l'ús no adequat de les abreviacions representen alguns dels problemes lingüístics que afecten la comprensió d'un text escrit. En aquest capítol, començarem amb una breu explicació sobre què són les abreviacions. A continuació, abordarem els problemes que comporta l'ús no controlat d'abreviacions dintre d'un text i, en concret, en un informe mèdic. Per acabar, llistarem algunes recomanacions per a la correcta escriptura i creació d'abreviacions en aquest tipus de textos i proposarem un exercici sobre l'ús i l'escriptura d'abreviacions.

Les abreviacions: què són?

Les abreviacions són mecanismes d'abreujament que s'utilitzen de manera recurrent en textos escrits, tant de caràcter general com especialitzats. Les abreviacions són, per definició, escurçaments d'unitats desenvolupades i, per això, l'ús d'aquests mecanismes permet, principalment, estalviar temps quan s'escriu i estalviar espai en el mitjà en el qual s'escriu (Pallejà, 2012: 54). En aquest capítol, quan parlem d'abreviacions ens referim a abreviatures, sigles i símbols.

Les abreviatures

Les abreviatures són escurçaments d'un mot (abreviatures simples) o d'un sintagma (abreviatures compostes) mitjançant la supressió d'una o més lletres del mot o mots que abreugen. Hi ha abreviatures que ja tenen una forma coneguda o d'ús generalitzat, però també en trobem d'altres que les crea el propi usuari, ja que qualsevol usuari de la llengua pot crear tantes abreviatures com vulgui. Ara bé, és recomanable tenir sempre en compte les regles de formació de cada llengua quan les escrivim,

justament perquè les abreviatures de creació pròpia són les que més problemes de comprensió poden representar per als destinataris del text.

Les abreviatures es poden formar mitjançant dos procediments. El primer és per omissió i consisteix a suprimir la part final del mot abreujat:

(1) compr. **comprimit**
 supl. **suplement**

El segon procediment és per contracció. En aquest cas, es conserva la part inicial i la part final del mot:

(2) Dr. **doctor**
 ucies. **urgències**

Les abreviatures creades per contracció admeten la marca de gènere (masculí o femení), com ara *Dr./Dra.*, i també la marca de nombre (singular o plural), *Drs./Dres.* En canvi, les abreviatures que es creen per omissió no admeten variació de gènere ni de nombre (*compr.* per *comprimit* i *comprimits*).

Quan s'escriuen abreviatures, sempre es manté la lletra inicial de la paraula i s'han d'escriure amb un punt final i, en alguns casos, amb una barra. Per exemple:

(3) c. o c/ **carrer**
 doc. **document**

Una altra característica de les abreviatures és que només afecten el pla escrit de la llengua, és a dir, la seva lectura restableix allò que s'ha omès en la representació gràfica. Si fem l'exercici de llegir els exemples següents, ens adonem que quan llegim en veu alta una abreviatura pronunciem el mot sencer:

(4) etc. **etcètera**
 pàg. **pàgina**

- S'utilitza una mateixa forma per al singular i per al plural (3 d per dir tres dies).
- Tenen una forma fixa pel que fa a les majúscules i minúscules, independent de com estigui escrit el text on es troben (sempre Na per sodi o ml per mil·lilitre).

Problemes generals causats per l'ús no controlat d'abreviacions

Tal com ja hem dit, la utilització d'abreviacions ens permet estalviar temps i espai d'escriptura, però segons quin ús en fem quan redactem un informe mèdic, poden arribar a causar problemes de comprensió als destinataris.

En aquest apartat ens centrarem en els problemes més recurrents que pot generar l'ús d'abreviacions en aquest tipus de textos: ambigüitat derivada de l'ús de termes

polisèmics o sinònims; opacitat semàntica, per la poca transparència conceptual de moltes abreviacions i, finalment, alta concentració de termes.

Polisèmia i sinonímia

Dos dels problemes que poden sorgir de l'ambigüitat són la polisèmia i la sinonímia (o també coneguda com a variació terminològica). D'una banda, parlem de polisèmia quan utilitzem una mateixa abreviació que fa referència a dos o més realitats diferents. Per aquest motiu, la polisèmia pot donar lloc a dubtes en la interpretació del significat d'una abreviació, cosa que no afavoreix en cap cas la comprensió del text. En la figura 1 podem veure un cas d'exemple molt clar de polisèmia.

Tal com s'observa en la figura 1, la sigla AP refereix a més de set termes documentats, com ara *auscultació pulmonar*, *antecedents patològics*, *anatomia patològica*, etc., que fan referència a termes d'especialitats mèdiques diferents. Si el lector està familiaritzat amb la terminologia mèdica, a través del context pot deduir-ne el significat. Ara bé, si el lector és llec en la matèria, és molt probable que no pugui comprendre què significa la sigla en concret o bé que la pugui confondre amb un dels altres termes que s'abreugen amb la mateixa sigla.

D'altra banda, parlem de sinonímia quan s'utilitzen diferents denominacions per nombrar un mateix referent, és a dir, quan existeixen diferents formes gràfiques per fer referència a un mateix significat. Les figures 2 i 3 mostren alguns exemples de sinonímia trobats en informes mèdics reals.

En la figura 2 observem que *carcinoma* s'abreuja amb les formes *car.*, *carc.* i *CA*; en la figura 3, veiem que el terme *creatinina* s'abreuja amb les formes *creat.*, *cr.* i *CR*. Així, doncs, queda patent que els casos de sinonímia també poden donar lloc a problemes derivats d'una incorrecta interpretació del significat de les abreviacions.

Figura 1. Exemple de polisèmia de la sigla AP.

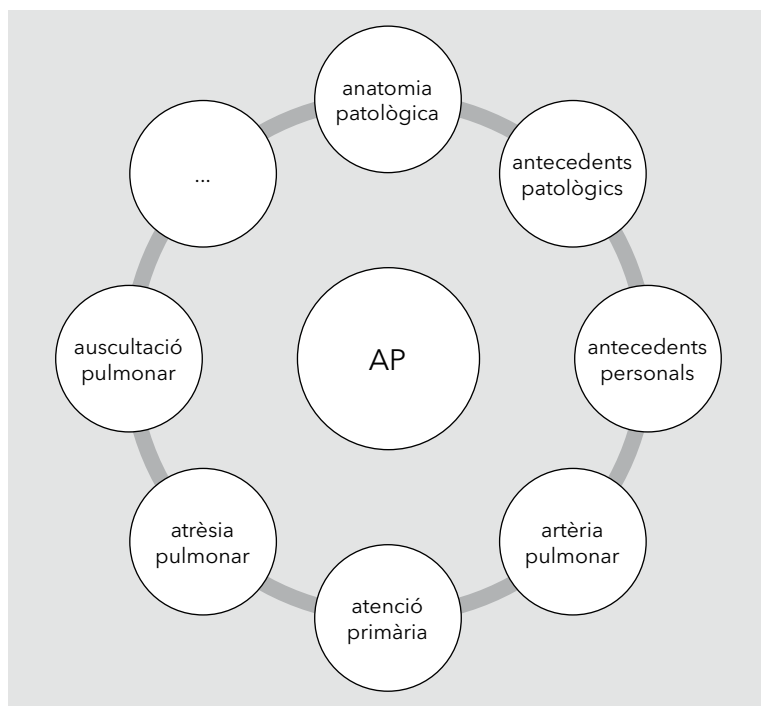

Figura 2. Exemple de sinonímia del mot carcinoma.

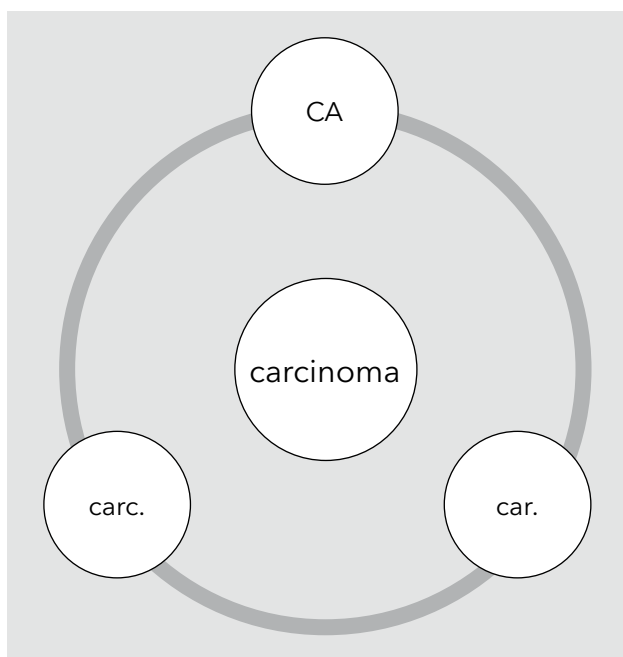
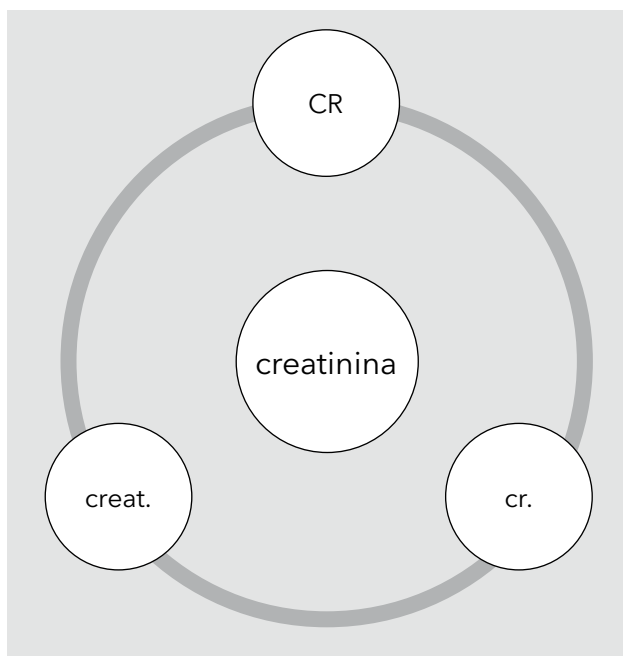

Figura 3. Exemple de sinonímia del mot creatinina.

Alta concentració d'abreviacions

L'alta concentració d'abreviacions és un altre problema que dificulta la comprensió plena d'un informe mèdic. Tal com podem veure en els exemples de fragments que presentem a continuació, moltes de les abreviatures i sigles que trobem en l'informe mèdic s'utilitzen per abreujar termes polilèxics, molt característics del llenguatge mèdic. També detectem un alt nombre de símbols, molts dels quals fan referència a unitats de mesura, especialment en apartats de l'informe mèdic que fan referència al tractament, a les exploracions físiques i a les proves complementàries.

(12) Fragment 1

Constants: Pes: 20 Kg. T^a: 38.8 °C. FC: 144 bpm. FR: 40 rpm. Sat: 99%.

(13) Fragment 2

Valvulopatia mitroaòrtica, detectada el nov/06, coincidint amb l'AVC. ECO cardio (des/08): VE no hipertròfic ni dilatat, amb funció contràctil global i segmentària

FEVE:56%); AE: 48x87 mm; VM engruixida, amb apertura cupuliforma amb IM i EM lleugeres; sigmoidees aòrtiques engruixides i calcificades; IAo severa, EAo moderada; cavitats D normals; pericardi normal.

(14) Fragment 3

Diagnòstics:

EPOC agudizado.

Infecció respiratoria.

HTA.

DM2.

DLP

(15) Fragment 4

Tractament habitual: Pulmicort 200 1 inh/12h, terbasmin sp, tepazepam 50 mg 0-0-1, lormetazepam 1 mg 0-0-1.

Opacitat semàntica

De la mateixa manera, el fet que les abreviacions siguin abreujaments fa que s'eliminin bona part de les seves lletres, i això té com a conseqüència que siguin més difícils de comprendre i costi desxifrar-ne el significat. Aquesta dificultat de comprensió no només pot afectar el pacient, sinó que també pot afectar altres professionals de la salut.

Si ens fixem en els exemples que acabem de veure en l'apartat «Alta concentració d'abreviacions», podem observar que algunes de les abreviacions són més intel·ligibles que d'altres. Per exemple *mg*, *h* o *mm* són abreviacions més freqüents, d'ús generalitzat o que estan normalitzades; però, en canvi, n'hi ha d'altres que són conceptualment més opaques, com ara *DLP*, *sp.*, *AVC*, *bpm* o *HTA*, entre moltes altres. Generalment, tal com es pot observar als exemples, les sigles i les abreviatures de creació pròpia són les formes d'abreujament més opaques.

Aspectes a tenir en compte quan s'utilitzen abreviacions

Com que l'ús d'abreviacions és una pràctica molt recurrent en la redacció d'informes mèdics, és recomanable utilitzar aquests recursos d'abreujament només quan sigui estrictament necessari i de manera responsable. Tenir en compte les recomanacions que descriurem en aquest apartat ens pot ajudar a redactar un informe mèdic (i altres tipus de textos sanitaris) d'una manera més clara i que afavoreixi la comprensió als destinataris (altres especialistes sanitaris, però sobretot pacients i familiars).

En aquest apartat, presentarem, per a les sigles i les abreviatures, per una banda, les recomanacions d'ús, és a dir, les condicions amb les quals es recomana utilitzar-les; i, per altra banda, donarem els paràmetres a tenir en compte a l'hora de crear-les i escriure-les. En el cas dels símbols, com que són abreviacions establertes

per organismes oficials de normalització i institucions reconegudes a nivell internacional, només comentarem els criteris d'escriptura. A més, aprofitarem per parlar de l'ús de símbols quan es fa referència a la posologia dels medicaments, pel potencial risc que poden representar per a la salut dels pacients.

Les abreviatures

- **Recomanacions generals d'ús:**
 - La primera opció és escriure sempre la forma desenvolupada d'un mot en lloc de la seva abreviatura.
 - Quan sigui realment necessari utilitzar alguna abreviatura, és millor que sigui coneguda o d'ús generalitzat (per exemple: *màx.* per *màxim*; o *etc.* per *etcètera*).
 - És molt important no utilitzar abreviatures en l'apartat de l'informe mèdic que fa referència als medicaments i les seves dosis, pel risc potencial que significa per als pacients cometre un error de medicació o dosificació fruit de la no comprensió.
- **Paràmetres de creació i escriptura:**

Primer de tot, hem de tenir en compte que no és recomanable crear abreviatures que ocupin els mateixos o gairebé els mateixos espais que el mot abreujat.

 - **Mecanismes de creació:** el mecanisme per omissió és el més productiu, més utilitzat i, per consegüent, el més recomanat quan creem abreviatures pròpies. Recordem que el procediment consisteix a suprimir la part final d'un mot a partir de la primera vocal d'una de les síl·labes del mot (incloent-hi aquesta vocal), tant si va darrere d'una consonant sola com si va darrere d'un grup de consonants (*dir.* = *director*; *butll.* = *butlletí*).

El segon procediment es fa per contracció. Com ja hem comentat, en aquest cas se suprimeix la part

interior del mot i sempre es manté una o algunes lletres inicials i una o algunes lletres finals (*mpal.* = *municipal*).

Hem de tenir en compte que les abreviatures porten, en la majoria dels casos, un punt al final i, en alguns casos, porten una barra inclinada. A més, hi ha casos especials que admeten tant el punt com la barra (per exemple, *f.* o bé *f/* per abreujar *foli*).

- Abreviatures de més d'un mot: si volem escriure una abreviatura composta de dos mots, cal que deixem un espai entre cada mot (*a. m.* per *ante meridiem* [abans del migdia]). No obstant això, existeix també un grup molt reduït d'abreviatures compostes que s'escriuen amb una barra al mig. És el cas, per exemple, de *s/d* i *s/n*, *sense data* i *sense número*, respectivament.
- Abreviatures i signes de puntuació: si el punt abreviatu coincideix amb el punt final d'una frase, només s'escriu un punt; passa el mateix amb els punts suspensius. Pel que fa a altres signes de puntuació, es mantenen tant el punt abreviatu com el signe corresponent.
- Majúscules i minúscules: en general, les abreviatures s'escriuen en majúscula o minúscula inicial segons com s'escriu el mot que abreugen. Per consegüent, les abreviatures de noms propis i les formes de tractament de persones s'escriuen sempre amb majúscula (per exemple, *Sr./Sra.* en lloc de *senyor, -a*; o *Dr./Dra.* en lloc de *doctor, -a*).
- Singular i plural: per un costat, les abreviatures creades per omissió no admeten marca de plural (*pàg.* en lloc de *pàgina* i *pàgines*). Per l'altre costat, les que han estat creades per contracció, sí que admeten variació de nombre (*Drs.* en lloc de *doctors*).
- Accentuació: les abreviatures mantenen l'accent dels mots als que fan referència (*màx.* per *màxim*, o *núm.* per *número*).

- Apostrofació: les abreviatures segueixen les regles generals d'apostrofació i, per tant, s'apostrofen de la mateixa manera que es faria amb el mot que abreugen (*l'alt.* per dir *l'altura* o *l'altitud*).

Les sigles

- Recomanacions generals d'ús:

El més recomanable és evitar la utilització de sigles dins d'un text, ja que els mots desenvolupats són molt més clars. No obstant això, si s'han d'utilitzar, és important tenir en compte que:

- La primera vegada que s'utilitza una sigla cal escriure la unitat desenvolupada i, a continuació, entre parèntesis, la sigla (per exemple, *bon estat general [BEG]*); i, si és una sigla estrangera, la seva traducció o equivalència. Un cop introduïdes la unitat desenvolupada i la sigla, ja es podrà utilitzar la forma abreujada al llarg del text.
- Cal evitar especialment l'ús de les sigles més desconegudes, les que s'utilitzen amb menys freqüència i les polisèmiques, ja que creen dubtes sobre el seu significat.
- Es recomana, també, evitar l'ús de sigles en el text si la unitat que es pretén abreujar no es repeteix més de tres vegades en tot el text.
- No és recomanable utilitzar sigles en títols o capçaleres.
- No s'ha d'utilitzar sigles per anomenar parts del cos (per exemple, *OD* per fer referència a *orella dreta* o *ovari dret*); tractaments (per exemple, *TIT* per *tractament intratecal*); proves diagnòstiques, etc.
- Si les unitats desenvolupades són semànticament opaques, cal explicar-ne el significat, per exemple, amb una paràfrasi.
- És preferible utilitzar la versió en català (o en castellà si és el cas) de les sigles. Sempre que sigui

possible, s'adaptaran les sigles a la llengua pròpia: *ADN* (en el cas del català i el castellà) en lloc de *DNA*, que correspon al sintagma en anglès. Només es pot utilitzar sigles estrangeres en casos d'ús generalitzat, quan hi ha dificultat per traduir-la, o bé quan es tracta de noms comercials.

- Paràmetres de creació i escriptura:

- Formació: en general, les sigles es construeixen amb la primera lletra de les paraules que componen la unitat desenvolupada (*CE = consultes externes*). Les paraules gramaticals (articles, preposicions i conjuncions) no acostumen a formar part de la sigla. Les sigles s'escriuen sense deixar espais en blanc i sense punts entre les lletres (*TC* i no *T.C.* ni *T C* per referir-se a *tomografia computacional*).
- Majúscules i minúscules: normalment s'escriuen en majúscules. Tot i així, hi ha excepcions com ara les sigles lexicalitzades (per exemple: *làser* [*Light Amplification by Stimulated Emission of Radiation*]); o alguns noms propis que barregen majúscula inicial amb minúscules (com ara *Eumo* [Escola Universitària de Mestres d'Osona]). També hi ha persones o organismes que decideixen com s'han d'escriure les seves sigles; és el cas, per exemple, de la Universitat de Lleida (*UdL*).
- Accentuació: majoritàriament, les sigles no porten accent gràfic, excepte les que ja estan lexicalitzades.
- Partició al final de línia: les sigles no es poden partir al final de línia, a excepció de les sigles lexicalitzades, ja que són mots plens de la llengua que admeten aquest tipus de modificacions.

- Singular i plural: les sigles no lexicalitzades en català es poden mantenir invariables en nombre (especificant només el plural pel context) o bé poden formar el plural afegint una *es* al final (*els CAP* i *els CAPs* o *les ONG* i *les ONGs*). Tot i així, es mantindran sempre invariables a) les sigles que es formen a partir d'un sintagma en plural (*les TIC*) i b) les sigles que designen entitats úniques i que són noms propis (*l'ONU*). A més, en català es desaconsella duplicar les lletres de la sigla per marcar el plural. No obstant això, hi ha algunes formes de sigles en plural fixades per l'ús o que s'utilitzen per influència.
- L'apostrofació: es fa segons les normes ortogràfiques de la llengua, tant si són sigles que es pronuncien com a mots (com, per exemple, *l'ISO*), o sigles que es lletregen (com, per exemple, *l'IPC* o *la UPF*) –tenint en compte si la vocal inicial es tònica o no–.
- Aspectes tipogràfics: les sigles s'han d'escriure sempre en rodona, encara que la seva forma desenvolupada vagi en cursiva, com és el cas de denominacions estrangeres, per exemple (el *PC* [*personal computer*])².

Els símbols

- Paràmetres d'escriptura:

- Aspectes tipogràfics: els símbols s'escriuen en lletra rodona (en cursiva només si es fa un ús metalingüístic) i no porten punt ni barra final (amb excepció del punt final d'una oració).
- Singular i plural: els símbols no tenen una forma gràfica del plural i sempre s'utilitzen en singular

²En aquest document hem escrit els exemples de les sigles en cursiva, perquè n'hem fet referència directa com elements de la llengua, és a dir, hem fet un ús metalingüístic dels exemples que hem triat. En aquest cas en concret hem deixat la sigla en rodona per demostrar el fenomen específic que volíem descriure.

(per exemple, *h* per dir *hora* i *hores*; o *gr* per dir *gram* i *grams*).

- Majúscules i minúscules: els símbols alfabetitzables d'unitats de mesura s'escriuen en minúscules (amb independència del tipus de lletra del text que els contingui), excepte en el cas dels símbols de les unitats derivades d'un antropònim (nom de persona), en els quals s'escriu la lletra en majúscula o si en té més d'una, només la primera en majúscula (per exemple, *Hz* [Herz]); una altra excepció és el símbol del litre que s'admet indistintament en minúscula i en majúscula: *l* i *L*. Hi ha altres tipus de símbols que s'escriuen amb majúscules, com ara les unitats monetàries (*EUR*, *USD*, etc.); els elements i les fórmules químiques (*H₂O*, *K*, *O*, etc.); i els punts cardinals (*N*, *S*, *SO*, etc.), entre altres.

- Sovint, els símbols s'utilitzen després d'una xifra; en aquests casos sempre hi ha d'haver un espai entre la xifra i el símbol (*25 mg*). Hi ha alguns casos especials en els quals els símbols s'escriuen sense deixar cap espai: *37°*, *10'*, *15"*. El símbol % es pot escriure separat per un espai fi de la xifra que acompanya o, si això no és possible tipogràficament, es pot enganxar a la xifra. En cap cas es pot separar el símbol d'una xifra al final d'una línia, és a dir, han d'anar sempre junts en la mateixa línia. Per evitar confusions, en una unitat composta no s'ha d'escriure més d'una barra de fracció: és millor escriure *mg/kg de pes al dia* que *mg/kg/dia*.

- Els símbols en la posologia dels medicaments:
A causa del risc potencial que significa per als pacients cometre un error pel que fa als medicaments i les seves respectives dosis, en aquest apartat donarem algunes recomanacions relacionades amb l'ús de símbols quan ens referim a medicaments i dosis:
 - Utilitzar el sistema mètric, excepte per a les teràpies que utilitzen unitats estàndard, com

insulines, vitamines, etc. Exemples del sistema mètric: quilogram (kg), gram (g), mil·ligrams (mg). En el cas de *litre* és recomanable fer servir la versió en majúscula *L*, ja que la minúscula *l* es pot confondre amb el número *1*.

- No utilitzar símbols no alfabetitzables (+, -, >, =, etc.). Per exemple, si un metge ajusta al pacient la dosi del medicament "xxx" amb la intenció de pujar la dosi inicial de 500 mg a 750 mg, però escriu en l'informe *250+* i li dona al pacient la recepta de 250 mg, el pacient o la seva família podria interpretar que s'ha de baixar la dosi a 250 mg.
- Utilitzar els números aràbics per representar les xifres (1, 2, 3...) i no utilitzar els romans.
- No fer servir símbols químics (per exemple: escriure *bicarbonat* en lloc de *HCO₃*).
- Evitar l'ús innecessari de números decimals i arrodonir les xifres de la dosi calculada sempre que sigui possible.

Altres recomanacions generals

Existeixen conceptes que tenen dues o més abreviacions, és a dir, conceptes amb els quals es pot utilitzar, per exemple, sigla i abreviatura (la sigla *PTA* i l'abreviatura *ptes.* per parlar de *pessetes*); o símbol i abreviatura (el símbol *cm³* i l'abreviatura *cc.* per fer referència a *centímetre cúbic*). En ambdós casos el més recomanable és utilitzar l'alternativa a les abreviatures: en el primer cas, és millor fer ús de les sigles (per l'ús més generalitzat i per evitar abreviatures pròpies); i, en el segon cas, els símbols (per l'ús normatiu i el reconeixement a nivell nacional i internacional).

Observacions finals

L'ús d'abreviacions és molt recurrent a l'hora de redactar informes mèdics. Justament per l'alta concentració i també l'opacitat semàntica que caracteritzen les abreviacions és molt important tenir present que l'ús

d'aquests mecanismes en textos sanitaris pot arribar a representar un obstacle de comprensió per als destinataris del text, que poden ser altres professionals sanitaris, però també pacients i familiars, sovint llecs en la matèria. En aquest sentit, poder entendre la informació mèdica és un dret que tenen els pacients i és especialment necessari que compreguin particularment els apartats de l'informe com ara el de diagnòstic o el de tractament, ja que, en cas contrari, es pot veure afectada, en major o menor mesura, la seva salut.

És per aquesta raó que els professionals que redacten informes mèdics han de ser conscients de les conseqüències que pot arribar a tenir sobre la salut dels pacients el no comprendre la informació mèdica. Tenir cura a l'hora d'utilitzar abreviacions significa utilitzar abreviacions només quan sigui estrictament necessari. Si no es pot evitar, s'han d'utilitzar abreviacions que siguin d'ús generalitzat per part de la comunitat especialitzada (especialment quan els equips mèdics estan formats per persones de diferents perfils professionals o, fins i tot, de diferents especialitats mèdiques) o bé que estiguin normalitzades per organismes nacionals o internacionals.

Per acabar, no podem oblidar que els especialistes sanitaris han d'estar compromesos amb una redacció de la informació mèdica més intel·ligible. En aquest sentit, si tenim en compte totes les recomanacions per crear i utilitzar abreviacions, podem contribuir a garantir una millor comprensió del text.

Cas pràctic i proposta de solució

Cas pràctic

Selecciona totes les abreviacions d'aquests fragments i digues si són sigles, abreviatures o símbols. Després, i tenint en compte els criteris d'escriptura que s'han explicat en el capítol, corregeix els errors de les abreviacions quan sigui necessari i explica per quin

motiu ho has fet. Per realitzar l'exercici pots utilitzar la taula de respostes que trobaràs a la pàgina següent.

- a) Antecedents patològics:
- No DM ni DLP
 - Hta en ttm farmacològic, refereix cardiomegàlia
 - Sd Sjogren
 - EPOC
 - Insufi cardíaca
 - Obesidad
 - I.Q: colecistectomia, hernia umbilical, histerectomia + ooforectomia
 - Tto actual: Seretide, Orfidal, Ventolin, Aldactone-A, Seguril, Tenso-stop, Pentoxifilina, Omeprazol, Natecal, Paracetamol, Nolotil, Liquifilm, Absorb inc orina, Voltaren emulgel
- b) Tractament:
- OMEPRAZOL 20 MG CÀPSULES..... 20 MG OR /24 H /DIA
- DIPIRONA(METAMIZOL) 2 GR AMPOLLES . 2 GR OR /8 H /DIA
- IBUPROFE 400 MG COMPRIMITS..... 400 MG OR /8 H /DIA
- c) Exploració física:
- i. TA:138/81 FC:76 Tª:36.4
 - AU: 30 cm. FCF +
 - Abdomen: No es palpa hipertó
 - Genitals externs: normals
 - Espècul: mucosa de cervix y vagina macroscòpicamente normal. No sagnat ni leucorrea.
 - pH: àcid
 - Test fibronectina: positiu (molt tènue)
 - TV: cervix posterior, sembla format, permeable punta de dit
 - Ecografia: LC: 27mm
 - ii. (Urgencias): FC: 125 x', FR: 35 x', SpO2(basal en domicilio): 74%. AR: hipofonesis global y roncus dispersos.

QUADERNS 47 L'INFORME MÈDIC: COM MILLORAR-NE LA REDACCIÓ PER FACILITAR-NE LA COMPRESIÓ

Buen estado general, consciente y orientado, normohidratado, palidez cutánea. AC: T VP. AR: hipofonesis global con crepitantes discretos bibasales y roncus aislados. Abd: blando, depresible, no doloroso, sin masas

ni visceromegalias, peristaltismo conservado. Neur: no meningismo ni focalidad neurológica. No flapping. Tacto rectal: escasos restos de heces marrones, fecatest.

TAULA DE RESPOSTES:

Abreviació	Tipus d'abreviació	Forma desenvolupada	Forma correcta, si s'escau	Explicació, en cas que sigui incorrecta
DM	sigla	diabetis <i>mellitus</i>		
Hta	sigla	hipertensió arterial	HTA	Les sigles van en majúscula.
...				

PROPOSTA DE SOLUCIÓ:

Abreviació	Tipus d'abreviació	Forma desenvolupada	Forma correcta, si s'escau	Explicació, en cas que sigui incorrecta
DM	sigla	diabetes <i>mellitus</i>		
DLP	sigla	dislipèmia		
Hta	sigla	hipertensió arterial	HTA	Les sigles van en majúscula.
ttm	abreviatura	tractament	tract.	Aquesta abreviatura per contracció no està ben formada. A més, ha de portar punt final.
Sd	abreviatura	síndrome	Sdme.	Aquesta abreviatura per contracció no està ben formada. A més, ha de portar punt final.
EPOC	sigla	enfermedad pulmonar obstructiva crónica	MPOC (en català)	Sempre que sigui possible, s'ha d'utilitzar la sigla en la mateixa llengua del text.

Ús de mecanismes d'abreviació en l'informe mèdic

Abreviació	Tipus d'abreviació	Forma desenvolupada	Forma correcta, si s'escau	Explicació, en cas que sigui incorrecta
Insufi	abreviatura	insuficiència	Insuf.	Aquesta abreviatura per omissió no està ben formada. A més, ha de portar punt final.
I.Q	sigla	intervenció quirúrgica	IQ	Les sigles no porten punts entre les lletres.
Tto	abreviatura	tratamiento	Tto.	Les abreviatures acaben en punt.
MG	símbol	mil·ligram	mg	Els símbols no s'escriuen en majúscula.
OR	sigla	oral	or.	Les abreviatures no s'escriuen en majúscula i porten punt final.
H	símbol	hora	h	Els símbols no s'escriuen en majúscula.
GR	símbol	hora	g	Els símbols no s'escriuen en majúscula i cal utilitzar la forma normalitzada.
TA	sigla	tensió arterial		
FC	sigla	freqüència cardíaca		
T ^a	abreviatura	temperatura	T. ^a	Aquesta no és una formació comuna en català i té influència del castellà. En aquest cas, d'acord amb el que s'ha establert tradicionalment en tipografia, cal escriure la lletra amb un punt abans de la lletra volada.
AU	sigla	altura uterina		
FCF	sigla	freqüència cardíaca fetal		
+	símbol	símbol d'addició		

Abreviació	Tipus d'abreviació	Forma desenvolupada	Forma correcta, si s'escau	Explicació, en cas que sigui incorrecta
pH	símbol	potencial de l'hidrogen		
TV	sigla	tacte vaginal		
LC	sigla	longitud cervical		
27mm	símbol	mil·límetre	27 mm	Les xifres han d'anar separades del símbol amb un espai.
FR	sigla	freqüència cardíaca		
x'	símbol	per més el símbol de minut que s'utilitza en geometria	per min	El símbol de minut per fer referència al temps és <i>min</i> . A més, el símbol de multiplicació no es pot fer servir en lloc de <i>per</i> en aquest cas.
SpO2	símbol	saturació d'oxigen		
%	símbol	símbol de per cent		
AC	sigla	aparell circulatori		
TVP	sigla	trombosi venosa profunda	TVP	Les sigles no tenen espais al mig de les lletres.
AR	sigla	auscultació respiratòria		
Abd	abreviatura	abdomen	Abd.	Les abreviatures s'escriuen amb punt final. A més, no es recomana utilitzar abreviatures per fer referència a parts del cos.
Neur	abreviatura	neurologia	Neur.	Les abreviatures s'escriuen amb punt final.

Per saber-ne més

En aquest apartat trobareu alguns recursos en línia que us poden ajudar amb dubtes relacionats amb l'ús d'abreviacions en català i en castellà, tant per a la llengua general com per al context sanitari; i també trobareu algunes llistes d'abreviacions normalitzades.

- Recursos en català:
 - *Abreviacions*, Secretaria de Política Lingüística, Generalitat de Catalunya:
<https://llengua.gencat.cat/web/.content/documents/publicacions/altres/arxiu/abreivia.pdf>
 - *Abreviacions sanitàries*, Servei Català de la Salut (CatSalut), Generalitat de Catalunya:
http://canalsalut.gencat.cat/web/.content/_Professionals/Recursos/altres_recursos_interes/serveis_linguistics/assessorament_linguistic/documents/abreviacions.pdf
 - *Abreviatures, sigles i símbols*, Serveis i recursos lingüístics, Idiomes Universitat Politècnica de Barcelona:
<https://www.upc.edu/slt/ca/recursos-redaccio/criteris-linguistics/abreviacions>
- *Convencions formals. Abreviacions*, Servei Lingüístic, Universitat Oberta de Catalunya:
<https://www.uoc.edu/portal/ca/servei-linguistic/convencions/abreviacions/abreviatures/index.html>
- *Llibre d'estil*, Universitat de Barcelona:
<https://www.ub.edu/cub/criteri.php?id=310>
- Recursos en castellà:
 - *Apéndices, Diccionario panhispánico de dudas*, Real Academia Española:
<https://www.rae.es/diccionario-panhispanico-de-dudas/apendices>
 - *Diccionario de siglas médicas*, Sociedad Española de Documentación Médica (SEDOM):
<http://www.sedom.es/diccionario/>
 - *Siglas médicas en español*, Cosnautas:
<https://www.cosnautas.com/es/catalogo/diccionario-siglas-medicas>

Bibliografia

- Casado Velarde, M. (1999). Otros procesos morfológicos: acortamientos, formación de siglas y acrónimos. A Bosque, I., Demonte, V. (Eds.), *Gramática descriptiva de la lengua española. 3: morfología*. Madrid: Espasa.
- Gegúndez Fernández, J. A. (2002). La invasión de las siglas y acrónimos en las publicaciones científicas: el fenómeno lexicogenésico. Recuperat de: <http://www.oftalmo.com/seo/2002/07jul02/01.htm>
- Pallejà, J. F. (2012). Els informes mèdics són entenedors per a qui els ha de llegir? *Llengua, Societat i Comunicació*, 10, 53-62.